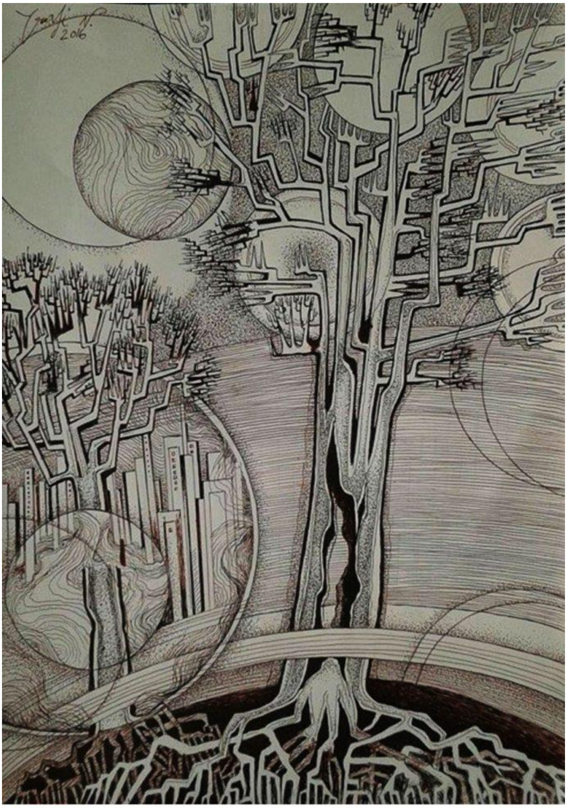
ion drăguşanul

Grafică de Nicolai Crasi

peştera

poezii, Cluj-Napoca 2024

Coperţile:

grafică de ***Nicolai Crasi***
din Ipoteştii Sucevei

cu Soarele ajuns în scăpătat

vezi universul?, eu l-am dus pe umăr,
dar am să-l las cândva cuiva povară
întoarcerea în peşteri să mi-o număr
ca un cobzar păşind prin primăvară,
căci drag mi-i cântul şi-l trăiesc credinţă
în viaţa mea de mire-ndrăgostit
dintotdeauna parcă de-o fiinţă
cu tot ce-nseamnă viaţă de trăit:

e lung urcuşul, peştera-i departe
şi-atâtea stele încă stau la pândă,
apoi adorm cu cerul într-o carte
în fila ne-ncepută şi flămândă
în care eu am vrut să-mi număr paşii
ca să-nţelegeţi calea de urmat,
popasul bun de aşteptat urmaşii
cu Soarele ajuns în scăpătat

iar sfatul vine numai din părinţi

prin cimitirul grâului, prin mirişti,
păşeam în zorii unei dimineţi
şi se-auzeau în depărtări nelinişti
ca un ecou al nesfârşitei vieţi,
eram copil şi miriştea pe gleznă
îmi picurase rănile târzii,
veneam din vremuri tulburi ca o beznă
şi mă-ndreptam spre altele pustii,

apoi trecură vremuri în derivă
şi m-au tot dus năvalnic în şuvoi
cu frunzele mereu deopotrivă
şi aşteptând înmuguriri mai noi
căci dragostea-i în mersul vieţii totul,
iar fructele i-s veşnic biruinţi:
când totul curge, foloseşti înotul,
iar sfatul vine numai din părinţi

şi alţii s-au desprins de prin ursite

pe masă numai filele ce-aşteaptă
logodna sfântă-a noilor cuvinte,
văd cum se pierde-n urmă calea dreaptă,
o şerpuieşte urma mea fierbinte,
şi cum spre capăt nu mai am nimic,
mai pun silabe să-ntregească şirul,
las şi fântâna, dacă mă ridic,
şi-alături încă-i plin şi viu potirul:

aş vrea să beau, încărunţit de sete
aş vrea să gust din ce mi se refuză,
dar de-aş păşi prin pagini pe-ndelete
înmugurind cuvintele pe buză,
sunt alte file ce-mi rămân nescrise,
sunt alte lumi de-a pururi neştiute,
deci beau potirul vieţii – pare-mi-se
şi alţii s-au desprins de prin ursite

vei fi poem – dublura vieții tale

vrei să-nțelegi, dar nu-i nimic în plus
deasupra ierbii pururi călătoare,
deci du-ți povara care e de dus
și-ncrede-te în Lună și în Soare,
și-n raza lor să îți croiești sălaș,
ursirile-s din vreme pregătite,
și ca izvorul să-ți croiești făgaș
printre tăceri în cale întâlnite:

vegheat de ciute, apărat de cerbi,
s-asculți cum totul curge mai departe
când vechiul templu, cotropit de ierbi,
în părți egale lumea o desparte,
dar să nu-ți pese, cât vei fi izvor,
nu ai să știi ce oglindești pe cale,
ci rupt cumva de lumea tuturor
vei fi poem – dublura vieții tale

din pagina aceasta interzisă

în zorii zilei să îți faci socoata
și să alegi ce-i astăzi de făcut
și-abia spre seară inventează roata
ca un alean spre alt necunoscut,
apoi urmează clipă după clipă
trăindu-le cu sufletul deplin,
iar nenorocul să-l ignori în pripă
ca să-l refuzi cu totul din destin

și de-ți vor crește aripi, să te bucuri
căci ți-i ursit a doua zi să zbori
ca să culegi din stele picuri-picuri,
totemul să-ți răzbată până-n nori
căci zorii zilei ți s-au dat totem
și calea ta iluminare-i scrisă,
deci s-o urmezi, cu versul meu te chem
din pagina aceasta interzisă

și să nu-mi pese, totuși, până unde

acum să împărțim pe îndelete
ce-am moștenit din peșteri și din Lună,
chiar și strămoși cu tălpile încete
prin care doar cu cerul se-mpreună
ca să-i purtăm drept zodii și efigii
prin viața noastră fără importanță,
nu vreau nimic din ura din religii
și nici din cruda ei intoleranță,

și nici din Platon nu mai vreau nimic,
deși-mi aud adâncul cum îl plânge,
căci o să fiu copac, să mă ridic
convins că Timpul nu mă poate frânge,
și-apoi în șirul lung de pelerini
doar urmele de pași mi le-oi ascunde
să pot să caut împrejur lumini
și să nu-mi pese, totuși, până unde

iar ierbii i se pare uriaș

pe zei i-ați născocit asemeni vouă
și-asemeni lor prin vremi ați suferit
și-ați lăcrimat cu câte-un bob de rouă
când sufletul vă fuse răstignit
căci v-a durut numai durerea voastră
împrumutând durerile și lor,
sperând să-nvie pasărea măiastră
într-un adânc și tainic viitor:

n-ați îndrăznit întoarceri înspre voi,
n-ați scormonit lăuntricii cărbuni,
ci resemnați ca frunza pe puhoi
ați așteptat din născociri minuni
și v-ați supus bezmetici născocirii
lăsând-o drept povară și-n urmași
uitând că un stejar, prin legea firii,
doar ierbii i se pare uriaș

și-ncearcă-n nesfârșituri să mă presuri

ca răzvrătit n-am acceptat poveri,
nici dogme care-n suflet să-mi apese,
iar viața mea, care-ncepuse ieri,
fu străbătută-n treacăt de mirese
și nu-mi păsa că toate-și cată miri
în zările fixate sub peceți,
ci doar trăiam mereu nedumeriri
sub clonțu-nfometaților ereți

ce-au scormonit și au prădat prin mine
doar cu instinctul păsării de pradă,
și-n toate celelalte mi-a fost bine
în sufletul curat ca o zăpadă,
deși am fost și sunt un răzvrătit,
un nesupus străvechilor eresuri:
tu, steaua mea, ivește-te-n sfârșit
și-ncearcă-n nesfârșituri să mă presuri

o stea ce mi-i ursită mă ajunge

și-aud în oameni spumegând oceane,
și-aud neliniști cum se mută-n cer,
și-mi spun atunci: ai obosit, Ioane!,
iar tu-mi răspunzi: aiurea, încă sper!;
prin oameni triști doar cerul se frământă
într-o credință fără de sfârșit,
dar dragostea prin nimeni nu mai cântă,
iar fără ea e totul pustiit:

și tot ascult, dar nu mai e speranță,
izvorul viu e-atâta de departe
și mă-nțeleg, mă simt în siguranță
în necuprinsul paginii de carte
căci verbele sunt ziduri nepătrunse,
nici pasărea în zbor nu le străpunge
și doar din cer, cu osiile unse,
o stea ce mi-i ursită mă ajunge

izvorul meu cerându-mi să-i fiu munte

pe o alee, doamna cu cățelul,
deasupra un imens de-nsingurări
și Soarele ce și-a prelins oțelul
deja topit în cele patru zări,
văd pași mărunți și mi se face milă
și-aş născoci noi aripi pentru zbor
din frunzele cântând cu clorofilă
sau din ruina ultimului dor,

dar e târziu și prea puțin în toate
căci zeii într-o piatră s-au ascund
lăsând doar urme în singurătate
și-un țel de-o veşnicie nepătruns,
poate-ntr-o zi o să le-ntind năframă,
să-i văd pășind pe ea ca pe o punte,
din depărtări îndepărtat mă cheamă
izvorul meu cerându-mi să-i fiu munte

cum trec pe malul lacului perechi

perechi, perechi îngemănate-n sfere
din universul care le ajunge,
iar eu sunt bardul vieții efemere
căci cântecul arar mă mai străpunge
de parcă-aș locui într-o cetate
și aș păși în șir cu zeii vechi
peste speranțe în eternitate
spre care se îndreaptă doar perechi,

au taina lor perechile în treceri
pe lângă lacul logodit cu cerul,
iar cântecele toate-s niște seceri
care despart din veșnic efemerul
și când mă bucur singur de clipită,
împrejmuit de cântecele vechi,
încă ascult cuvintele ciulite
cum trec pe malul lacului perechi

în peșteri care-ascund inițiații

pe lângă lac au înflorit castanii,
pescari aruncă undița în stele,
iar peștii-n zodii se ascund cu anii
și apele-s mai tulburi, mai rebele
și-apoi în patru râuri se despică
să-i vindece pământului arsura
și-aud cum iarba firul și-l ridică
să poată respira prin ea natura

și fără voie mă preling în ierbi
căci ele sunt memoria mea sfântă
cu visele potecă pentru cerbi
pe care doar cobzarul stă și cântă
căci el nu pleacă, locuiește-n mine
să-mi deslușească-n treacăt constelații
și să le duc drept fructele depline
în peșteri care-ascund inițiații

doar fila mea, doar o poveste

și-atunci m-am fost desprins din rouă
să fac popas în clipă nouă
și-apoi să am în ea veșmânt
și cer curat peste pământ,
cu largul lui să mă-nfășor
sub pașii calmi ai tuturor,
căci lumea-i un alean de pași,
ai grijă, totuși, cui mă lași

căci pașii altora mă strâng
de-mi lăcrimează ochiul stâng,
iar universul se dărâmă
ca să-mi ofere o fărâmă
din veșnic necuprinsul lui
ce parcă-ar fi și parcă nu-i
și poate, totuși, că îmi este
doar fila mea, doar o poveste

doar de viața mea agale

frunză verde, verde, verde,
caii trec, nu-i mai ajung,
iar în zarea ce se pierde
de o vreme mă îndung,
parcă-aș fi și nu aș fi
frunza care mă-mpresoară
când pășesc în noua zi
care-ncepe să mă doară

din nervură în nervură
sufocând cu clorofilă
și mi-i versul o arsură
încrustată într-o filă
tropot calm în zarea largă,
o risipă de copite
ce aleargă și aleargă
tot pe căi neîntâlnite

poate-poate mi-oi alege
calea mea, nespusă cale
nici de vise, nici de lege,
doar de viața mea agale

şi fără ea, nu îmi mai aflu rost

bătrânul Platon, aşezat pe trepte,
priveşte îndelung numai spre cer,
iar gândurile lui prea înţelepte
tot nu pricep în ce aş vrea să sper;
stau lângă el de-atât amar de vreme
şi-n urma noastră peşteri se scufundă,
şi nu-s lumini spre ele să ne cheme
într-o imensă dragoste profundă,

şi-abia târziu pe treptele pustii
doar umbra mea pe sine se şopteşte,
de-atâta timp o duc prin poezii,
dar ostenită nu mă părăseşte:
hai, umbră sacră, să ne facem foc,
să ne întoarcem iar în ce am fost!,
dar umbra se furişă-ntr-un ghioc
şi fără ea, nu îmi mai aflu rost

în prima clipă de-nceput

la sfatul tainic al tăcerii
ne-om aduna poate-ntr-o zi
năimiţi de farmecu-nvierii
în toate cele ce vor fi,
vom sta la mesele întinse
în şirul cupelor cu vin
uimiţi de vieţile prelinse
de cel ce soarbe din destin

şi-aruncă-n goluri cupa goală
şi vinuri seamănă pe masă,
ospăţul cosmic ne înşeală
în cupe să ne ştim acasă,
apoi pe mese se usucă
risipa vinului pierdut
şi-mi vine-atunci un dor de ducă
în prima clipă de-nceput

să simt cum bucuria mă pătrunde

prin care vremi păşind te-ai rătăcit
şi ce poteci ai întâlnit în cale
când ţi-ai durat biserici triumfale
în stânca fiecărui răsărit,
şi ce alean te-a dus tot mai departe
de-ai străbătut mereu pustietăţi
ca să transformi biserici în cetăţi
şi viaţa ta în pagină de carte?

n-aştept răspuns, ci nins de întrebări
şi poate sfâşiat de nostalgie
încerc să-mi vindec rănile, să-mi fie
întoarcerea din vechi îndepărtări
o sărbătoare-a verbelor profunde
care zidesc statui în efemer
doar ca să fiu credul şi să mai sper,
să simt cum bucuria mă pătrunde

îmi mai şopteşte: curgi, căci toate curg

deasupra noastră peşteri de lumină
şi în lăuntru, alta, în popas,
pe-afară frunza vie se închină
evlavioasă verii de pripas
ce-n rostogol de clipe se dărâmă
ca un castel de vise şi nisip
şi-s cronicarul care se sfărâmă
în clipele acelea fără chip

pe când cuvinte-nveşnicesc în file
aleanu-ndepărtărilor târzii,
iar sufletul se reazămă în file
şi capătă contur în poezii,
contur de iarbă şi contur de munte,
de mare-nvolburată în amurg,
în timp ce-un filosof bătrân sub frunte
îmi mai şopteşte: curgi, căci toate curg

păşirile prin vremuri ancestrale

e soarta mea prin suflete să trec
purtând poemul scris ca pe-o icoană
prin fiecare suflet să petrec,
deşi mă aflu-n necurmată goană,
dorind să-mi aflu chipul neştiut,
scânteia mea desprinsă din ce-i veşnic,
din focul uriaş când m-am pierdut
şi-am poposit pe geana unui sfeşnic

ce sugruma lumina altcuiva
şi presăra în jur doar amăgire
de parcă-ntr-un ceasornic, undeva,
s-ar fi-ntrupat pe veci nemărginire,
exod bolnav de vise şi capricii,
de năzuiri şi de popas pe cale,
şi-n urma mea băltesc de sacrificii
păşirile prin vremuri ancestrale

ce cu lumină nouă ne răsfaţă

cunosc puterea fiecărui verb,
deşi durează ziduri în ruină,
însă aştept tăcerea ce-o să vină
cu pas elastic, amplu şi imberb
şi-mi pun pe buze corn de vânătoare
şi-n tolba grea am pregătit săgeţi
veghind pe-aceleaşi ziduri de cetăţi
de la zidire scurse-n ruinare

şi trec prin ceruri păsări în extaz
să-mi vindece aleanul din aripă
şi-apuc săgeata uneori, în pripă,
dar cerul se prelinge pe obraz
ca să-nţeleg că viaţa cere viaţă
şi că-s dator să întregesc cu vieţi
şi transcendentul noii dimineţi
ce cu lumină nouă ne răsfaţă

să soarbă viaţă, şi de-aceea cântă

de când mă ştiu am existat pe cer
şi doar păşind pe cer mă simt acasă
asemeni ierbii căreia nu-i pasă
de împlinirea unui alt mister,
mi-i sufletul un fel de clorofilă
ce se-mplineşte numai în lumini,
de-aceea port cununile de spini
cu-un fel de nonşalanţă infantilă

şi nu mi-i dor de locuri şi de ape,
de despletirea cerului pe munţi,
căci ţi-i ursit în viaţă să înfrunţi
izvoarele ce se desprind din pleoape,
şi-s fericit când cerul îmi descântă
clipitele în lungul lor şirag
şi-mi poposeşte pasărea pe prag
să soarbă viaţă, şi de-aceea cântă

şi poposind întotdeauna-n ieri

şi cerul era plin de stalactite
ce-mi picurau neaşteptat pe frunte,
aveam deja destinul unui munte
în universul lumii mărginite,
şi când am plâns s-au izvodit izvoare
şi au băut năprasnic însetaţii,
nedreptăţiţii sfintei noastre naţii,
în pribegia lor ostenitoare,

şi când am râs se arătară zorii
spoind aleanul ultimei speranţe,
ca prizonier al sacrei ambianţe
am stat la sfat în drum cu călătorii
şi am văzut că toţi aveau poveri
deja-ncântaţi de veşnică ursire
sperând s-ajungă în nemărginire
şi poposind întotdeauna-n ieri

îmi tot şoptesc de-un timp nişte poeme

eu muşc din vremuri precum muşc din măr
visând livezi de meri ce se întrupă
din brazdele eterice de după
în care doar sămânţa-i adevăr
şi-aud secunde logodind seminţe,
şi-aud seminţe-nveşnicind vecii:
păşesc tiptil pe-afară poezii
şi se închină-acestei biruinţe,

şi-n casa mea ecoul lor pătrunde
evlavios şi dobândeşte viaţă
şi în taboluri blânde se răsfaţă
şi-n suflet liniştit mi se ascunde,
iar dacă-l simt, să-l mângâi nu am vreme
căci filele nescrise mă aşteaptă:
în fond aceasta-ţi este calea dreaptă!,
îmi tot şoptesc de-un timp nişte poeme

să afle înspre cum şi înspre cine

spre ce, spre unde?, se-ntrebau copacii
în neclintiri fixaţi cu rădăcini,
pe zări păşeau convoaie de străini
şi din sudori se întrupară macii
şi-apoi din maci se conturară stele
să sugereze noi nemărginiri
în care se scufundă amăgiri
cu aripile umede şi grele:

spre ce, spre unde?, mă întreb şi eu
rănit adânc de filele nescrise
deşi le pregătisem nişte vise
să poată bea din ele Dumnezeu,
dar literele se întorc în mine
ca nişte aripi fragede de fum
şi-atunci copacii mă-nsoţesc la drum
să afle înspre cum şi înspre cine

să poposesc cândva în amintiri

cum vălurea sub albăstrele grâul
spre zările tânjite strop cu strop,
am slobozit în miezul zilei frâul
şi calul îmi pornise în galop,
lăsam în paza grâului desculţi
atâţia paşi de-ncrezător copil
încât şi astăzi poţi să-i mai asculţi
dacă te-ntorci într-un atunci tiptil

să te aşterni pe brazdă printre maci
cărora le ajunge doar o zi
şi să înveţi cu macii să te taci
trăindu-ţi doar ursirea de a fi,
dar nu se poate, caii ne tot duc
şi zările cu noi ademeniri
dau sensuri vieţii, doar să nu apuc
să poposesc cândva în amintiri

să-mi fie cântecul arsură

începător în toate cele
şi-având şi sufletul sfios,
am pus condeiului plăsele
s-ajungă versul până-n os
şi-apoi, ca vânător, osândă
având doar sunetul de corn,
o veşnicie-am stat la pândă
şi-am săgetat spre Capricorn,

deşi au fost atâtea ciute
cu ochii ca un râu de munte
prin mituri ce au fost pierdute
în ceaţa vremilor cărunte,
dar jertfa cântecelor mele
cerea vânatul pe măsură
şi-am pus condeiului plăsele
să-mi fie cântecul arsură

şi de pe uşi căzu zăvorul

înţelegând că toate curg
şi că bătrânul înţelept
aduce zorii din amurg
să am spre ce să mă îndrept,
mi-am scos cămaşa la mezat
şi-nfăşurat în asfinţit
doar sufletul l-am curăţat
de tot ce-nseamnă ruginit,

de dogmele ce-l ferecară
doar în eresuri puerile
pe care le-am tot dus povară
prin nopţi, prin dimineţi, prin zile
şi-abia când sufletul ajunse
mai limpede decât izvorul
un dor de viaţă mă străpunse
şi de pe uşi căzu zăvorul

şi-i sinonim poemul cu iubirea

e rodul nostru fiecare floare
ce urcă-n zbor pieziş spre veşnicii
ca să-nţelegi că-ţi este dat să fii
conturul primăverii viitoare
şi tot aşa şi-al altor primăveri
ce le îndeamnă timpul spre departe,
dar fără voia noastră nu desparte
ce va fi mâine de ce-a fost şi ieri:

aşa-i ursita scrisă-a înfloririi,
să nu se lase niciodată-nfrântă,
chiar nu auzi cum steaua noastră cântă
necontenită biruinţa firii,
şi cine sunt altcine decât firea
în acest mult prea tainic univers
înşiruindu-mi viaţa vers cu vers
şi-i sinonim poemul cu iubirea

şi altceva eu n-am ştiut să fiu

când primăvara îşi aşterne stupii
şi veştile vin proaspete din sud
în depărtări se-ndepărtează lupii
prin ierni pe care nu le mai aud
căci cotropit de muguri şi de floare
sunt prizonierul versului pribeag,
sunt aripa ce s-a desprins din Soare
să mi se-aştearnă cântecul pe prag

şi-s fericit şi mă împac cu mine
de parcă-aş sta cu mugurii la sfat
şi stau la sfat, şi simt că-mi este bine
căci primăvara e ca un păcat
spre care am tânjit cu-nfrigurare
şi mi-l asum întreg de când mă ştiu,
în fond iubirea e vindecătoare
şi altceva eu n-am ştiut să fiu

aş bea din vinul vieţii mele: zorii

cămaşa altei zile mă-nfăşoară,
mi-au dăruit-o stele de sus
ca să aştept amurgul, să mă doară
stigmatele blajinului Iisus,
dar calea-i lungă, brâul ce mă strânge
din orizontul zărilor desprins
mă vrea numai cobzarul care-şi plânge
străvechiul cântec cu lumină nins,

şi mă ridic, o să-mi urmez păşirea
pe calea sfântă-a Soarelui din cer,
căci fiecare pas e ispăşirea
nevoilor de taine şi mister:
de n-aş mai crede, cu cămaşa ruptă
m-aş prăbuşi în ierbi ca luptătorii
şi, vindecându-mi rănile din luptă,
aş bea din vinul vieţii mele: zorii

dar până când? contează până când?

mă-ndrept din nou cu îndelungă vreme
spre mugurii acestei primăveri
în care am cioplit numai poeme
şi închinare sfintei învieri,
naturii vii şi fără de prihană
îi scriu mereu în catastif cu sânge
şi-n preajma ei mi-i sufletul icoană,
nu-i vremuire să îl poată-nfrânge,

şi-aud cum seve încă mai frământă
miracole şi un noian de taine
încât şi trecătorii trec şi cântă
şi poartă flori de jarişte drept haine,
deci iată-mă-s în muguri proaspeţi iar
prin zarea lor de învieri păşind
cu pasul încă sprinten de hoinar,
dar până când? contează până când?

aşa e viaţa – totu-i un sfârşit

sunt vinovat de dragoste totală
şi de aceea, izgonit cu pietre,
am părăsit provincia natală,
dar nu şi largul sfintei noastre vetre,
şi uite-aşa, murind câte puţin,
mă prăbuşesc încet în altă carte,
e prea amar paharul meu cu vin,
deja mă simt înstrăinat în moarte,

iar cei rămaşi în depărtări ciudate,
împovăraţi în blând fariseism,
când îmi trimit mesate tulburate
par scufundaţi total în spiritism:
aşa e viaţa – muşcă toţi din tine,
iar dacă pâinea ţi s-a isprăvit,
înşfacă hulpavi dintr-o altă pâine,
aşa e viaţa – totu-i un sfârşit

va izbuti în zbor să se desfacă

eu cred în Unul, nicidecum în mulţi,
şi oamenii-i respect deopotrivă
căci încă mă păşesc strămoşi desculţi
şi numai umbra lor e cognitivă
deşi nimic nu e de înţeles
şi-am renunţat de mult la întrebări
chiar dacă-n ceruri stelele le ţes
în pânza lor subţire de visări,

căci cred în Unul şi mă-ncred în El
spuzindu-l cu luminile din mine
ce-au conturat destin de menestrel
acestui suflet cu-nsuşiri păgâne
pe care-l duc sisific înspre unde
vor conteni tăcerile să tacă,
iar pasărea ce-n mine se ascunde
va izbuti în zbor să se desfacă

ascultă-ţi doar lăuntrul ce palpită!

când va veni o nouă primăvară,
o să-nflorească sufletul în mine
împodobind copacii de afară
cu stele neştiute, dar depline
şi-am să iubesc cu patimă copacii
durându-le şi crengi mai cu măsură,
căci paşii mei s-au înfrăţit cu macii
care-mi aştern în suflet o arsură

să pot purta spre zări stigmatul vieţii
drept rod curat şi-n dreaptă pârguire
la fel cum face steaua dimineţii
când primii zori încep să se înşire,
căci nu mai cred în basmele popeşti,
iar prădătorii trândavi mă evită,
deci, suflete al meu, cât încă eşti
ascultă-ţi doar lăuntrul ce palpită!

un cântec drept întoarcere-n cuvinte

când a fost munte logodit cu cerul
a lăcrimat izvoare fermecate
să-şi ostoiască setea efemerul
care există-n tot şi se-ntregeşte-n toate,
apoi şi-a scris poruncile cu stele
şi le-au putut citi numai poeţii
fără-a pricepe tainele din ele
pe care tropotiră exegeţii

zvârlind cu lanţuri grele şi cătuşe
pe sufletele fără de prihană,
şi-atunci poetul a murit şi nu se
mai ştie vreun cuvânt rămas drept hrană,
de asta eu mă simt mereu flămând,
urând pe sacerdotul ce mă minte,
şi-adeseori îmi freamătă prin gând
un cântec drept întoarcere-n cuvinte

şi dealurile-s numai drag de drag

în Transilvania a ruginit Iisus
crucificat pe fiecare drum
şi tabla plânge numai în postum
crucificându-l parcă şi-n apus,
deşi drumeţii care se închină
doar ruginitei table de pe cale
se tot şoptesc în rugăciuni domoale
de parcă s-ar întoarce în lumină,

dar nu e loc de-ntors, s-a pus pecete
pe-nşiruirea paşilor ce trec
şi parcă simt nevoia să m-aplec
ca să mă-nchin păşirilor încete
numai din drag de oameni în şirag
neîncetând prin vremuri să mai spere,
prin Transilvania trec umbre efemere
şi dealurile-s numai drag de drag

ţăranu-nvălurit în strai de mire

ţăranul este trupul lui Iisus
ce-a vremuit prin vremuri largi stigmate
şi picurii de sânge s-au depus
numai pe cerul nopţii vinovate
ce-a prefăcut şi stele în cuie
pentru stâlpirea noilor martiri:
chiar nu vedeţi cum cântecele suie
pe crucile eternei ispăşiri?

dintotdeauna pelerini, strămoşii
sunt pâinea aburindă de pe masă,
deasupra lor se văd stigmate roşii,
iar cerul înstelat ce ne apasă
e lespedea durerii lor purtată
în cea mai necurmată ispăşire:
chiar nu vedeţi cum uneori se-arată
ţăranu-nvălurit în strai de mire?

drept trupul tău de netrădat, Iisuse

ţăranu-i din vecii o lumânare
ce arde melancolic şi mocnit
căci presurase lanuri viitoare
pe brazdele pe care a păşit,
iar pâinea caldă-n rostogol pe cer
se-mparte cu migală tuturora
şi-mi dă putere să-nţeleg, să sper
şi să aştept la poartă aurora

prin care trec nedesluşiţi ţăranii
învăluiţi în mantie de spice
şi parcă-aud din străvechimi litanii
prin care Ziditorul se dezice
de vinul bun, de pâinea aburindă
şi de cobzarii vremilor apuse
căci doar ţăranii prin vecii colindă
drept trupul tău de netrădat, Iisuse

desprins stigmat din propria mea stea

pe prispa casei lui, muncit de gânduri,
priveşte largul nopţii înstelate
citind porunci în cosmicele rânduri
şi-nţelegând că le-a-ncălcat pe toate,
căci a avut în lungul timp porunci
cioplite cu migală din părinţi,
şi a iubit, şi s-a-mplinit prin prunci
cu zâmbetul ca aura de sfinţi:

prin ochii lor el a văzut departe
şi-a desluşit pe calea lui fântâni,
şi nici un semn ceresc nu îl desparte
de cei rămaşi şi timpului stăpâni,
deci a zâmbit bătrânul înspre cer,
iar chipul lui, înveşmântat în nea,
îmi pare o legendă, un mister
desprins stigmat din propria mea stea

şi a rămas în noi doar o statuie

captivi în peşteri orbii ce-au văzut
au tras oblonul ultimei tăceri,
bătrânul Platon nu e nicăieri,
religiile lumii l-au pierdut
şi nu-l mai vezi prin pieţe stând la sfat
şi adunând în pagini înţelepte
precum nectarul gândurile drepte
ce luminează noul început:

doar prea puţini sunt cei ce vor să vadă,
căci zorii zilei încă-i înspăimântă,
în bezna lor nici un cuvânt nu cântă
şi nu se-arată fulgii de zăpadă
de parcă tot ar însemna ce nu
şi răul s-ar dura numai în bine:
bătrânul Platon s-a ascuns în sine
şi a rămas în noi doar o statuie

şi-ncet, încet,
mă transformam în cântec

în miez de noapte au cântat păstorii
şi am văzut fecioarele horind,
şi-n largi însingurări doar roata morii
îmi răsunase timpul aţipind
ca să viseze apele desprinse
din solidara ei îmbrăţişare
ca să răzbească înspre necuprinse
desferecări de aripi şi de soare

ştiam şi-atunci că au să vină zorii
mai luminoşi ca pagina de carte
şi-atât de-nalţi mi se păreau păstorii
care păşeau cântări înspre departe
încât rămas aici, în crug de vreme,
sub vraja necuprinsului descântec,
îmi regăsisem tălpile-n poeme
şi-ncet, încet, mă transforma în cântec

hora mea desculţă-n cosmicii cărbuni

fără voie astăzi iarăşi mă voi naşte
ca să beau cu sete sfintele lumini,
dar văd Capricornul ce-a scăpat şi paşte
cu premeditare din cununi de spini,
stelele rămase fără de păstorul
ce-a plecat prin lume iarăşi să le-nveţe
pun într-o desagă lacrima şi dorul
şi din profunzime îmi tot dau bineţe:

le zâmbesc în taină şi păşesc cu trudă,
paşii mei prin stâlpii munţilor tresar,
brazdele din urmă doar rodiri asudă,
iar pădurea-i palmă aspră de cobzar
care mă mângâie, care mă îndeamnă
să urmez pe cale urme din străbuni
deslușindu-mi viaţa ce mereu înseamnă
hora mea desculţă-n cosmicii cărbuni

cinstind destinu-ţi de femeie

atâtea ceruri dedesupt
încă mai gem de suferinţi,
deasupra doar amurgul rupt
deschide calea spre părinţi,
iar dacă alte ceruri sunt
durate înspre mai departe
stă scris în cartea de pământ
sau doar în cea de după moarte:

hai, bunule cobzar, şi-mi cântă,
în ceruri s-au trezit viori,
iar cerul e o casă sfântă
ce scârţâie din căpriori,
pe pragul ei ca o năframă
se-aşterne calea mea lactee:
mai naşte-mă o dată, mamă,
cinstind destinu-ţi de femeie!

să-şi împlinească vinul cu pădure

de-o vreme îmi ţin calul înşeuat,
împodobit cu frâul de mătase,
şi-s pregătit mereu de-ncălecat
pentru galopul sacru peste case
şi-aud scântei desprinse din copite
în năpustirea noastră peste ceruri
despovărând ursitele trăite
din încleştarea arşiţei, din geruri:

ne vom opri-n popas pentru ospăţ
ca toţi ai mei să-mi cânte bucuria
când Luna-n cerul meu de călăreţ
va străluci-n surâsuri ca Maria
şi-abia apoi în mine-ndepărtat
paharul gol îl voi zvârli aiurea
ca de copaci pe veci îmbrăţişat
să-şi împlinească vinul cu pădurea

o să-ţi arăt pe unde s-o apuci!

în viaţa mea cu flori de măr
bătute-n spuza zorilor fierbinte
rostogoleam pe cer un adevăr
doar ascultând dacă-a-nceput să cânte
şi am văzut şi degete pe cer
vâslind pe strune ca nişte corăbii,
dar am iubit şi arşiţă, şi ger
cu sufletul precum un stol de vrăbii:

hei, hei, ce cântec bun trecu prin toate
împrăştiindu-mi zilele de fum
şi dezvelindu-mi zări îndepărtate
şi aşternând sub mersul meu un drum,
să-mi pot afla popasuri la fântână
şi să aleg cu grijă la răscruci,
dar ascultând cum sufletu-mi îngână:
o să-ţi arăt pe unde s-o apuci!

şi existând deplin întreaga zi

încearcă-n ochii tăi să desluşeşti,
cătând ca într-o limpede fântână,
ce-nseamnă clipa care te amână
ca să deschizi în cerul larg fereşti,
şi-ai să-ţi găseşti în tine Creatorul
sorbind odihna dulcelui popas,
nu-ţi fie teamă – de-o porni la pas,
o să-l urmeze veşnic trecătorul,

căci sigur singur nu vei fi vreodată,
ci vei păşi întotdeauna-n doi
chiar şi în viaţa vieţii de apoi
când naşterea-ţi va fi adevărată,
deşi, de cauţi bine, vei găsi
că rai ţi-a fost şi viaţa ta trăită
sorbind lumina zilei drept ispită
şi existând deplin întreaga zi

doar sufletu-mi tânjindu-mi îl aud

există taine sacre în adânc
de parcă alte lumi s-ar suprapune
şi numai iarba duce la oblânc
întreg misterul vechi şi ne apune
sub rădăcini la fel de neştiute,
deşi-nvierea-i doar în rădăcini,
pe cerul meu aceleaşi stele mute
ne pregătesc cununile de spini:

curând, curând, vor şiroi pe frunţi
îndepărtând de cerul ce le-apasă
ca să uităm urcările din munţi
şi-ntr-un înalt al cerului şi ca să
păşim sfioşi în noi iniţieri
ca nişte păsări care vin din sud,
prin carnea mea în alte primăveri
doar sufletu-mi tânjindu-mi îl aud

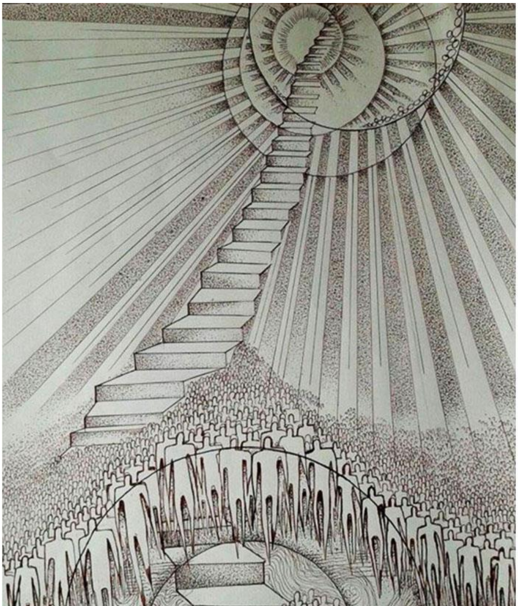
misterelor din trecerea ninsorii

am fost cândva şi regele ninsorii
înfăşurându-mi cerul în argint
să pot vesti şi oamenilor zorii
şi cu speranţă limpede să-i mint,
îl născoceam atunci pe moş crăciun
şi-l dăltuiam cu pleoapele în stele
căci mi-l închipuiam ca pe-un străbun
ce odihneşte-n gândurile mele,

dar oamenii s-au fost retras în peşteri,
cu peşteri bântuind prin fiecare
şi-am fost năimit afară nişte meşteri
ca să dureze peşteri de-nchinare,
altminteri, ştiu, i-ar fi orbit lumina
şi-ar fi urât cu-mpătimire zorii,
căci peşterile-s pururea pricina
misterelor din trecerea ninsorii

Cuprins

captivi în peşteri orbii ce-au văzut
au tras oblonul ultimei tăceri,
bătrânul Platon nu e nicăieri,
religiile lumii l-au pierdut

Desen de Nicolai CRASI

şi nu-l mai vezi prin pieţe stând la sfat
şi adunând în pagini înţelepte
precum nectarul gândurile drepte
ce luminează noul început